

Sygnatura akt: XI GC 521/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.889 (dziesięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt dziewięć) złotych i 24 (dwadzieścia cztery) grosze z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 lipca 2016 roku do dnia zapłaty
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych i 96 (dziewięćdziesiąt sześć) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.577 (cztery tysiące pięćset siedemdziesiąt siedem) złotych i 4 (cztery) grosze tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 307 (trzysta siedem) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Sygnatura akt: XI GC 521/18

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lutego 2018 roku J. W. wniósł przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 5.100 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot wyszczególnionych w pozwie oraz o zapłatę kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu J. W. wskazał, iż dnia 17 czerwca 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) nr rej. (...) należący do K. U.. Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową na podstawie ważnej polisy od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z (...) spółce akcyjnej w W.. Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady, wszczął postępowanie likwidacyjne w którym ustalił wysokość szkody na kwotę 9.717,75 zł.

Poszkodowany kwestionując wysokość odszkodowania zwrócił się do J. W. o pomoc w odzyskaniu należnego odszkodowania. Poszkodowany zbył na rzecz J. W. wierzytelność przysługująca mu w stosunku do (...) spółki akcyjnej w W. z tytułu szkody.

Powód kwestionując stanowisko ubezpieczyciela sprawcy szkody zwrócił się do niezależnego rzeczoznawcy, P. O. celem sporządzenia kalkulacji naprawy uszkodzonego pojazdu. W sporządzonej kalkulacji, ustalono koszt naprawy pojazdu poszkodowanego na kwotę 18.714,15 zł, przy czym powód poniósł koszt sporządzenia kalkulacji w kwocie 350 zł. Powód wezwał ubezpieczyciela sprawcy szkody do zapłaty kwoty odszkodowania stanowiącej różnicę pomiędzy kosztem naprawy wskazanym w kalkulacji naprawy sporządzonej przez rzeczoznawcę pomniejszonym o kwotę dotychczas przyznanego odszkodowania powiększoną o kwotę 350 zł tytułem sporządzenia kalkulacji.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty ubezpieczyciel sprawcy odmówił wypłaty dalszego odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 22 lutego 2018 roku (karta 21) sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie (...) spółka akcyjna w W. wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Ponadto pozwany zakwestionował uzyskaną przez powoda kalkulację naprawy wskazując, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został zawyżony, nadto w ocenie pozwanego ewentualne ustalenie wysokości dochodzonego odszkodowania powinno nastąpić przez przyzmat faktycznie wykonanej naprawy pojazdu poszkodowanego lub jego zbycia. Finalnie pozwany zakwestionował zasadność obciążenia go kosztami sporządzenia prywatnej kalkulacji.

W piśmie z dnia 30 maja 2018 roku (karta 52) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wskazał, że zgodnie z § 3 umowy cesji umowa przenosząca miała charakter umowy sprzedaży. Na rozprawie (karta 60) powód złożył aneks do umowy cesji na okoliczność swojej legitymacji procesowej (aneks, karta 59).

Po wydaniu opinii przez biegłego powód rozszerzył powództwo o kwotę 6.139,24 złotych dochodząc łącznie kwoty 11.239,24 złotych (w tym 350 złotych tytułem kosztów kalkulacji).

Pozwany (karta 95) wniósł o oddalenie rozszerzonego powództwa.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 17 czerwca 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) nr rej. (...) należący do K. U.. Sprawca szkody posiadał ważną polisę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) spółką akcyjną w W..

Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi sprawcy, który wszczął postępowanie likwidacyjne, w którym przyjął na siebie odpowiedzialność co do zasady ustalając wysokość szkody na kwotę 9.717,75 zł, którą wypłacił poszkodowanemu.

Bezsporne, nadto dowód:

- pismo (...), karta 11;

- dokumenty w aktach szkodowych, karta 40;:

Poszkodowany kwestionując wysokość przyznanego odszkodowania zwrócił się do powoda J. W. o pomoc w dochodzeniu odszkodowania. Dnia 16 marca 2016 r. rzeczoznawca P. O. wykonał na zlecenie poszkodowanego kalkulację naprawy pojazdu B., w której ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 18.714,15 złotych.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z dnia 8 listopada 2016 r. k. 16-18

W dniu 14 kwietnia 2017 roku poszkodowany zawarł z powodem J. W. umowę cesji wierzytelności na podstawie której przełał na powoda wierzytelność przysługującą mu w stosunku do (...) spółki akcyjnej w W., z tytułu opisywanej szkody. Umowa miała charakter odpłatny. Tytułem sprzedaży wierzytelności poszkodowany otrzymał cesjonariusza (nabywcy wierzytelności) pewną kwotę.

Dowód:

- umowa cesji wierzytelności k. 12-13;

- aneks do umowy, karta 59;

W dniu 20 kwietnia 2016 roku P. O. wystawił na rzecz powoda fakturę VAT nr (...) na kwotę 350 zł brutto tytułem sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu marki (...) numer rejestracyjny (...).

Dowód:

- faktura VAT, karta 19;

Pismem z dnia 24 kwietnia 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.346,40 stanowiącej różnicę pomiędzy kosztem naprawy wskazanym w kalkulacji z dnia 16 marca 2016 roku a kwotą dotychczas przyznanego odszkodowania, powiększoną o kwotę 350 zł tytułem sporządzenia kalkulacji, w terminie 14 dni.

Pismem z dnia 4 maja 2017 r. ubezpieczyciel sprawy poinformował powoda, iż nie znalazł podstaw do zmiany dotychczasowej decyzji i wypłaty dalszego odszkodowania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, karta 14;

- pismo (...), karta 20;

Poszkodowany K. U. naprawiał samochód metodą „gospodarczo – warsztatową”, w części samodzielnie dokonywał naprawy. Według jego oceny nie przywrócił pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, nie był w stanie określić ile kosztowała go naprawa, przy czym przeznaczył na nią większą kwotę aniżeli otrzymał od ubezpieczyciela. Poszkodowany nie miał innych zdarzeń drogowych, niż przedmiotowe. Naprawy dokonano na przełomie maja i czerwca 2017 roku.

Dowód:

- zeznania świadka K. U., karta 60-61;

Hipotetyczny koszt naprawy pojazdu marki B. (...) nr rej. (...) celem odtworzenia jego stanu sprzed zdarzenia z dnia 18 17 czerwca 2016 r. przy użyciu części oryginalnej sygnowanej znakiem producenta pojazdu i pochodzących z sieci serwisowej tego producenta z uwzględnieniem 50% (...) na koszty wymiany zderzaka przedniego i tylnego wynosił 21.127,71 złotych. Koszt naprawy omawianego pojazdu przy użyciu części oryginalnych nie sygnowanych znakiem producenta pojazdu to jest części Q był zbliżony gdyż zgodnie z protokołem optymalizacji na warunki z czerwca 2016 roku jako części Q była dostępna tylko lampa tylna wewnętrzna prawa. Koszt naprawy z zastosowaniem w procesie

naprawy takiej lampy oszacowano na kwotę 20.606,99 złotych. Częściowa naprawa pojazdu przeprowadzona przez poszkodowanego dotyczyła wymiany zderzaka tylnego i przedniego bez możliwości ustalenia jakich części użyto z uwagi na ich polakierowanie. Dokonano wymiany drzwi, lakierowanie, naprawy bagażnika i podłogi, zastosowano nieoryginalny amortyzator gazowy, wymieniono zestaw mocowań okładziny pokrywy bagażnika i jej uszczelki. Naprawa nie przywróciła stanu pojazdu sprzed zdarzenia. Należałoby zakupić między innymi części za kwotę 696,24 złotych brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. karta 67-86;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemal w całości.

Podstawę prawa żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pozwany kwestionował legitymację czynną powoda, który przedłożył umowę cesji wierzytelności.

Powodowi przysługiwała legitymacja czynna do dochodzenia roszczeń na własną rzecz, która wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność

na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. W zakresie zarzutów braku legitymacji powoda, powód, poza umową, przedłożył aneks do umowy (karta 59) wskazujący na istnienie causy (umowy sprzedaży wierzytelności), ora na fakt otrzymania zapłaty przez poszkodowanego od powoda.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na opinii biegłego sądowego W. S. niekwestionowanej przez strony.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił poszkodowanemu kwotę 9.717,75 złotych. Według wyliczenia biegłego koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanego celem przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody stanowi kwotę 20.606,99 złotych. Po rozszerzeniu powództwa (karta 93) powód dochodził od pozwanego kwoty 10.889,24 złotych stanowiących różnicę między kwotą wyliczoną przez biegłego a otrzymanym przez poszkodowanego odszkodowaniem (20.606,99 złotych – 9.717,75 złotych = 10.889,24 złotych). W dalszym ciągu żądał również kwoty 350 złotych tytułem prywatnej ekspertyzy.

Jak zeznał to świadek, potwierdził to biegły, pojazd nie został przywrócony do stanu sprzed szkody. Poszkodowany zeznał, że na naprawę wydał więcej aniżeli otrzymał od ubezpieczyciela.

Biegły w swojej opinii wyjaśnił, że hipotetyczny, a jednocześnie konieczny, koszt naprawy pojazdu marki B. (...) nr rej. (...) celem odtworzenia jego stanu sprzed zdarzenia z dnia 18 17 czerwca 2016 r. przy użyciu części oryginalnej sygnowanej znakiem producenta pojazdu i pochodzących z sieci serwisowej tego producenta z uwzględnieniem 50% (...) na koszty wymiany zderzaka przedniego i tylnego wynosił 21.127,71 złotych. Koszt naprawy omawianego pojazdu przy użyciu części oryginalnych nie sygnowanych znakiem producenta pojazdu to jest części Q był zbliżony gdyż zgodnie z protokołem optymalizacji na warunki z czerwca 2016 roku jako części Q była dostępna tylko lampa tylna wewnętrzna prawa. Koszt naprawy z zastosowaniem w procesie naprawy takiej lampy oszacowano na kwotę 20.606,99 złotych.

Biegły ustalił, czego strony nie kwestionowały, że naprawa została przeprowadzona w sposób nieprzywracający stan pojazdu sprzed zdarzenia. Biegły zakwestionował wycenę szkody sporządzoną przez ubezpieczyciela.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę na stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie II CNP 43/17 gdzie wskazano, że jeśli poszkodowany wykonuje naprawę wprawdzie tanim sposobem, ale niefachowo, to zachowuje on prawo do odszkodowania w wysokości profesjonalnej naprawy. Zwrócić też należy uwagę na poglądy Sądu Najwyższego w orzeczeniu w sprawie II CNP 41/17 gdzie wskazano, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania a więc spełnienia świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.) to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Tym samym art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę art. 363 § 1 k.c. w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji.

W niniejszej sprawie sąd ustalił, że poszkodowany nie przywrócił swoimi czynnościami stanu pojazdu sprzed szkody, kwota, którą otrzymał od ubezpieczyciela nie była wystarczająca do naprawy pojazdu. Mając na uwadze powyższe należało zasądzić różnicę między kwotą hipotetycznej szkody a kwotą wypłaconą. Podobnie orzekł Sąd Okręgowy w Szczecinie w wyroku z dnia 28 września 2018 roku w sprawie VIII Ga 383/18.

Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt I stanowią normy zawarte w art. 481 § 1 k.c. i w art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W zakresie żądania zapłaty kosztów kalkulacji (350 złotych) powództwo podlegało oddaleniu. Zdaniem sądu nie były to koszty celowe. Kalkulacja sporządzona została 16 marca 2017 roku, umowę cesji zawarto 14 kwietnia 2017 roku, co wskazuje, że sporządzenie kalkulacji miało wskazać powodowi rentowność nabycia wierzytelności.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Koszty poniesione przez powoda, który wygrał proces w niemal w całości (różnica wyniosła 350 zł) to wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 3.600 złotych opłata od pozwu 225 złotych, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych oraz koszt sporządzenia opinii przez biegłego w kwocie 735,04 złotych. Powód sprawę przegrał w nieznacznej części (3%) stąd zasądzono na jego rzecz od pozwanego koszty w pełnej wysokości.

Koszt opinii biegłego wyniósł 1.534,04 złotych, strony uiszczyły zaliczki po 800 złotych, do zwrotu na rzecz powoda wygrywającego sprawę pozostała kwota 65,96 złotych w myśl art. 84 ust. 1 w związku z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych tytułem nadpłaconej zaliczki.

Wobec rozszerzenia powództwa w myśl art. 98 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kwotę 307 złotych pobrano od pozwanego przegrywającego sprawę tytułem 5% opłaty od rozszerzonego powództwa (6.139,24 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)